

CARLY ROBYN ROZPALUJEŠ mě!

Rozpaluješ mě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Carly Robyn

Rozpaluješ mě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROZPALUJEŠ
mě!

ROZPALUJEŠ *mě!*

CARLY ROBYN

*Pro Lauri.
Mého strážného anděla,
stále a navždy.*

POZNÁMKA AUTORKY

Tato knížka je napsaná lehkým a humorným stylem, ale obsahuje vulgární jazyk, zmínky o úmrtí rodiče (které se odehrálo v minulosti) a hlavní postavu, která byla po narození adoptována. Jedná se o pomalu rozvíjející, otevřenou romanci, která obsahuje sexuální scény a je určena čtenářům nad osmnáct let. Nezapomeňte na to, prosím!

Příběh se soustředí na fiktivní postavy a události ve světě závodů Formule 1 a odchylky od současného programu Velké ceny a závodních okruhů jsou záměrné pro účely této knihy.

PLAYLIST

Adore You – Harry Styles
the boy is mine – Ariana Grande
friendship? – Jordy Searcy
Always Been You – Jessie Murph
I Can See You (Taylor's Version) – Taylor Swift
Love on the Brain – Rihanna
Wild Nights – Corey Harper
Belong Together – Mark Ambor
So High School – Taylor Swift
Boss Bitch – Doja Cat
Easier Said Than Done – Pledsted
BED – Joel Corry, RAYE, David Guetta
Dirty Thoughts – Chloe Adams

„Láska je přátelství, které vzplálo plamenem.“

ANN LANDERS

VŠUDE KOLEM MĚ jsou koule a míče. Malé koule, drobné koule, podivně tvarované koule. Bílé koule, oranžové koule, tmavě hnědé koule. Spousta zatracených koulí a míčů. Ani když jsem byla ve vztahu, neměla jsem kolem sebe tolik zpropadených koulí. Dvě koule naprosto stačí... tohle už je fakt přes čáru.

Obrátím se na svou nejlepší kamarádku a vrhnu na ni zděšený pohled. Když jsem jejího přítele požádala, aby vyzvedl pár rekvizit na naše focení, netušila jsem, že vykoupí celý obchod se sportovním vybavením. Co si myslí, že si asi tak počnu se suspenzorem určeným k ochraně mužského rozkroku?

„Stačí ti to?“ zeptá se Blake a prohrábne si rozčuchané vlasy. „Nebo toho mám sehnat víc?“

S Ellou obě vyhrkneme rezolutní: „Ne!“

Odkopnu basketbalový míč z cesty, abych o něj nezakopla a něco si nezlomila. Pomáhám Elle se znovu rozjetím jejího podcastu a těžko ji můžu žalovat za pracovní úraz.

„Tohle úplně stačí,“ ujistím ho rychle. „Díky, zlatě.“

Rozhlédnu se po ateliéru, který Ella pronajala, a začnu v duchu sestavovat plán. Jednu zeď zakrývá bílé pozadí, zatímco ostatní tvoří odhalené cihly. Několika okny u stropu proudí dovnitř krásné přirozené světlo, které bude dokonale ladit s tím, co si představuju pro její promo fotky.

Podám Blakeovi bílý hrnek s logem *Na kafičku se šampiony*. „Nevadilo by ti nalít do něj kafe? V kuchyňce by mělo nějaké být. Chci s ním El vyfotit.“

Navíc by se mi další šálek hodil.

Pokrčí rameny. „No jasně.“

McAllister patří ke špičkovým týmům Formule 1 a já se v jejich marketingovém oddělení naučila spoustu věcí. Nejenže vím, jak zapojit publikum a zaujmout něčí pozornost půlminutovým videem, ale taky je mi jasné, že Blake – jezdec, který nesnáší rozkazy – s radostí udělá pro svoji přítelkyni první poslední.

Skloní se, aby Ellu políbil, jako bych s nimi nebyla. Cítím se trapně, protože se stanu součástí jejich intimního okamžiku, jelikož stojí příšerně blízko. *Fuj*. Ti dva k sobě dokonale pasují, ale já jsem čerstvě nezadaná ženská a jejich zamilované tokání mi to okamžitě připomene. Vzpomenu si na Andrewa. A smlouvu o pronájmu své garsonky, kterou jsem znovu podepsala, poté co jsem vycouvala ze stěhování ke svému bývalému příteli.

Kdepak. Na tohle dneska myslet nebudu. Ani nikdy jindy.

Vytáhnu telefon a zapnu bluetooth, abychom mohli při práci poslouchat muziku. Jsem něco jako oficiální dýdžej, protože objektivně vzato mám v hudbě nejlepší vkus.

Netuším, odkud moje láska k muzice pochází. Rozhodně ne od rodičů, kteří se domnívají, že Justin Bieber

patří do One Direction. Možná jsem ji podědila po jednom ze svých biologických rodičů, ačkoliv to nikdy nezjistím. Na adopci je výhodné, že minulost je pro člověka stejnou záhadou jako budoucnost. Nejspíš proto jsem tak posedlá astrologií – díky ní chápu své výstřednosti a koníčky, které nemůžu připsat genům. Štíři mají rádi hudbu, která v nich probouzí emoce: odškrtnuto.

Kliknu na playlist označený „cigarety a sex“. Je plný melancholických songů, které chcete vyřvávat z plných plic. Takových písniček, u kterých můžete upustit energii, když se cítíte jako totální královny. Navíc tyhle melodie od sebe dokážou odtrhnout pár, který se olizuje přímo před vámi.

„Bad Reputation“ od Joan Jett a The Blackheart odvede svou práci a Ella s Blakem se *konečně* přestanou líbat. Tváře má zarudlé, ačkoliv netuším, jestli touhou, nebo rozpaky. Kdyby mi ještě před rokem někdo tvrdil, že tenhle sukničkář bude přívržencem veřejných projevů náklonnosti, myslela bych si, že je zfetovaný.

„Dobrý výběr, Jos,“ pochválí mě Ella s dosud zrůžovělými tvářemi. „Jsi hudební guru.“

Poděkuju jí, načež se se širokým úsměvem obrátím na Blakea. „To kafe?“

Provinile si promne šíjí a pak se vydá do kuchyňky. S Ellou začneme aranžovat sportovní vybavení a uděláme pár zkušebních záběrů, abychom zjistily, co vypadá nejlíp. Na rozdíl od jezdců McAllisteru Ella poslouchá moje jednoduché příkazy – aniž by obracela oči v sloup, potichu si něco mumlala nebo přímo odmítla. *Ehm, ehm, Blakeu.*

„Zase mi psala Remi,“ prohodí Ella nenuceně. „Jestli by tvoje mamka nezašla do jejího podcastu.“

Potlačím zasténání. Remi Baxterová moderuje můj oblíbený podcast *Randíčka a robertky* a radí Elle se světem nezávislých pořadů. Když jí Ella prozradila, že moje mamka je *ta* Caroline Bancroftová, známá londýnská sexuální terapeutka, skoro dostala infarkt.

Existuje důvod, proč má moje máma sedmiměsíční čekací lhůty na konzultace – je totiž ve svém oboru nejlepší. Což ovšem neznamená, že chci, aby vykládala rady milionům lidí, zvláště když má ve zvyku používat mě „anonymně“ za příklad. Bůh ví proč. Sex, který jsem v životě zažila, byl většinou... vanilkový. Ne špatný, to určitě ne, ale do Kámasútry by se nedostal. Nikdy jsem nezkoušela pozici jako *himalájský vrcholek* nebo něco podobně složitěho a pružného.

„V žádném případě,“ potvrdím. „Její pořad mám tak ráda právě proto, že poslouchám, jak o sexu a randění mluví někdo *jiny* než moje matka. A jestli existuje byt' jen minimální šance, že řekne slovo *pták*, tak s tím nesouhlasím. Na seznamu věcí, které *nikdy* nechci zažít, patří do první pětky. Vlastně do první trojky, mám-li být úplně upřímná.“

Svoji mamku miluju. Vážně jo. Jenže řeči o sexu jsou pro ni úplně přirozené, dokáže se o něm bavit klidně i při večeři. *Podej mi, prosím, to pečivo, drahoušku. Ach! A mimochodem, už jsi měla dneska orgasmus?* Když se ostatní děti učily o ptáčcích a včeličkách, já slýchala o rakovině prsu, mamografu a hranicích. Jsem ráda za to, že je v těchhle věcech otevřená, ale občas je toho prostě moc. Pořád mám posttraumatickou stresovou poruchu z doby, kdy u mě ve škole vyučovala zásady bezpečného sexu a předváděla, jak správně navléknout kondom na banán. Neustále opakovala, že to není správné zobrazení mužské velikosti, a já to žluté ovoce dodnes nedokážu pozřít.

„Můžu jí aspoň říct, že si to promyslíš?“ zeptá se Ella a zvedne zbloudilý tenisový míček. „Pěkně prosím?“

V odpověď začnu zpívat refrén písničky „No“ od Megan Trainor. Ani za milion let nedovolím, aby celý svět zjistil, že moje mamka zbožňuje vibrátory.

Ukončím svůj soukromý koncert, když mě jako blesk zasáhne úžasný nápad. „El, pojďme zkusit nafotit něco s míči na klasický fotbal a americký. Myslím, že to bude roztomilý dvojsmysl.“

Oči se jí rozzáří nadšením. „Neprozrad' Blakeovi, že jsem to řekla,“ ztlumí spiklenecky hlas, „ale u McAllisteru *vážně* plýtváš svým talentem, Jos.“

Pokřčím rameny, popadnu jeden míč a naaranžuju ho vedle křesla, na kterém bude Ella sedět. Nemýlí se, v tuhle chvíli zvládnou svoji práci i ve spánku. Co se týče marketingu, McAllister nepřekypuje kreativitou, ale nemám v plánu z práce odejít. Možná mě to tam tak úplně neuspokojuje, ale stačí, že se musím vypořádat s rozchodem. Momentálně se chci především soustředit sama na sebe. Zjistit, kdo vlastně jsem, když nejsem ve vztahu.

Střelím po ní významným pohledem. „Kdo jiný by si poradil s tvým přítelem, kdybych odešla?“

Rozesměje se a hodí po mně ragbyovým míčem. „V poslední době se chová vzorně.“

Blake je ten nejlepší jezdec Formule 1 v oboru, je ovšem proslulý svým nevrlym – a občas nepřátelským – chováním. Ella trošku zjemnila jeho drsný zevnějšek, takže se chová přístupněji, za což jsou jí všichni, včetně jeho matky, vděční.

„Já vím, já vím.“ Zhluboka se nadechnu a přiznám: „Bavila jsem se s Rhysem o možném rozjetí influencerského programu.“

Svoji osmnáctislideovou prezentaci jsem svému šéfovi odříkala v konferenční místnosti s názvem *Podpora*, jaká ironie. Většina zasedaček McAllisteru – jak v zázemí, tak v našich kancelářích nedaleko Londýna – je označena pozitivními názvy, které nás mají „inspirovat a motivovat“. *Týmová práce. Vyrovnanost. Bystrost. Flexibilita*. Je to přinejmenším otravné.

Ella upustí pingpongový míček. *Proč proboha Blake přinesl pinpongové míčky?* „Jen se na sebe podívej, ty konfrontační... dámo. Počkej, to zní divně. Asertivní drsná šéfko...? Jo. To se mi líbí.“

„Konfrontační jsem sotva,“ namítnu. Dokonce i myš by mě vyděsila víc než ředitel marketingu v McAllisteru. „A to mi jenom řekl, že se nad tím zamyslí.“

„No tak, je to lepší, než kdyby tvůj prvotřídní nápad, jak zapojit fanoušky, rovnou odmítl,“ připomene mi Ella. „Jestli to někdo dokáže, jsi to ty, Jos. Díky tobě McAllister loni zazářil na TikToku. Na to je třeba spousta talentu.“

Zrudnu z té pochvaly. „Uvidíme. Nedávám tomu velké naděje. Mohla bys mi podat ten fotbalový míč za tvojí levou nohou, prosím?“

Ella se na mě zazubí, až se jí udělá dolíček. „Myslíš ten míč na americký fotbal?“

Přitisknu si ruce na uši. „Jak rouhačské!“

Blake vtrhne do dveří s plným hrnkem kávy v jedné ruce a s telefonem v druhé. Čekám, že budu mít popáleniny třetího stupně, až mi ho podá, ale místo toho mi do otevřené dlaně položí mobil. „Pro tebe.“ Protočí tmavé oči. „*Naléhavá situace*.“

Existuje jenom jeden člověk, který by zavolał Blakeovi, aby si se mnou promluvil: další jezdec McAllisteru Theo Walker. Představuje slunce k Blakeově měsíci, a to myslím v tom nejlepším slova smyslu.

Přejdu na druhou stranu místnosti, abych ho slyšela přes Blakeův hluboký hlas, který Elle vykládá něco o tom, co se dozvěděl v jednom dokumentu *BBC* o kávových zrnech.

„Co se děje, Walkere?“ zeptám se, když se objeví. Kdyby měli Adonis a Casanova potomka, Theo Walker by byl jejich dítě. Se svýma tmavě modrýma očima lemovanýma dlouhými řasami, které se ženy snaží napodobit, vlasy barvy espressa a strništěm porostlou čelistí vypadá úchvatně. A to nechtějte, abych začala o jeho břišácích... Jsou tak vyrýsované, že byste na nich mohli strouhat sýr. „Blake říkal, že je to naléhavé.“

Nezním nijak vážně, spíš si ho dobírám. Theovy naléhavé situace nejsou *opravdu* naléhavé. Obvykle se ptá, jakou svou fotku by měl postnout na sociální síť nebo jestli mu bude špatně, když spořádá na posezení rodinné balení chipsů.

Vyšpulí spodní ret. „Taky že je! A ty mě ignoruješ.“

„Měla jsem práci, takže jsem nestihla odpovědět na tvých pět milionů textovek.“ Namířím telefon na Blakea a Ellu, kteří stojí uprostřed scény s míči a různými koulemi kolem nohou. „Jsi poměrně náročný. Víš to, vid’?“

Pokrčí rameny, jako by to pro něj nebylo nic nového. „Vyřid’ Blakey Blakeovi, že jsem vždycky věděl, že si rád hraje s koulemi jiných lidí.“

Chvilí počkám, než obrátím kameru zpátky ke své tváři, aby neviděl, že musím potlačit smích. „Máš pět vteřin, abys mi řekl, o co jde, než zavěším.“

„Víš, jak vymazat textovku?“

Svraštím obočí. „Ty jsi nikdy žádnou nesmazal?“

„Ale jo, smazal,“ ujistí mě s přikývnutím. „Ale můžeš ji vymazat po tom, co ji odešleš? Tak jako jsi mi ukázala tu funkci smazat odeslaný e-mail v gmailu?“

„Ne, pokud už je doručená.“

Theo zakloní hlavu a vypustí řadu kleteb – ty australské ani neznám. „Měla bys vědět, co si s takovým průserem počít, Jos.“

Umět to s Adobe Photoshopem zřejmě znamená, že musím zvládnout všechno. „Textovky nejsou to samé jako algoritmus sociálních sítí, zlato.“

„Vždyť jsi mileniálka,“ namítne se zasténáním.

„To ty taky!“

Zarazí se. „Já jsem ve skutečnosti Střelec.“

Na tváři mi rozkveté úsměv. Theo je jen o pár let starší než já, ale pokud jde o vyspělost, tak je mnohem mladší. „Proč tu zprávu potřebuješ vymazat?“

„Omylem jsem poslal Andreasovi poměrně... choulostivou fotku sám sebe,“ zamumlá Theo dost hlasitě, abych ho slyšela. Zakloním hlavu a rozesměju se. Theo už provedl spoustu kravin, ale poslat řediteli McAllisteru snímek svého péra, to je teda vrchol.

„Jak se ti to mohlo omylem stát?“ chechtám se a držím se při tom za břicho.

Hlasitě si odfrkne a přimhouří na mě oči. „Na moji obranu, Andrea a Andreas jsou jenom jedno písmeno od sebe. Zjevně jsem ji nechtěl poslat *jemu*.“

Obvykle se neobtěžuju zjišťovat jména Theových „žen“, protože než bych si je zapamatovala, už by bálil někoho jiného. Jediný způsob, jak od sebe rozeznat jeho kamarádky, je podle čaje na podporu trávení nebo vitaminů na vlasy, které propagují na internetu.

„Páni,“ potřesu hlavou. „Neustále mě překvapuješ, Walkere.“

Reproduktorem Blakeova telefonu zazní jeho hluboký smích. „Rád tě udržuju v pozoru, Bancroftová. Co jsi dělala včera večer? Roztočila jsi to v hospodě? Na instáci jsem nic neviděl.“

„Nejspíš proto, že jsem si objednala sushi, popíjela víno a sledovala *MasterChefa*. Věděl jsi, že můžeš na marinádu použít coke? Ta kyselost nejspíš změkčuje maso nebo co.“

„Tohle ukazují v televizi? Připadá mi to protizákonné...“

Chvíli mi trvá, než mi dojde, na co myslí. „Nemyslím tu *drogu*, ty pitomče. Ale to pití! Coca colu. Pepsi. Bože, Walkere.“

Pokrčí širokými rameny. „Prostě mi to zní nelegálně. Proč jsi v sobotu večer trčela doma? Jsi čerstvě nezadaná, Jos. Měla by sis to užívat, a ne se chovat jako padesátiletá rozvedená, která sleduje pořady o vaření, aby ohromila svoje hosty.“

Vyplážnu na něj jazyk. „Abys věděl, tak –“

„A tím užít myslím, že si to s někým rozdáš, princezno,“ skočí mi do řeči. „Přehršel ptáků a tak dále. V moři je spousta ryb, včetně mě.“

„Sushi je technicky vzato ryba,“ připomenu mu a usměju se nad vlastní chytrostí. „Takže to je všechno? Čeká na mě spousta lidí a úkolů.“

Což nezahrnuje rozhovory o mém sexuálním životě nebo jeho nedostatku.

Smyslně zkroutí rty. „Až se vrátím do Londýna, mohl bych být jeden z tvých úkolů?“

„V žádném případě.“

Ukončím hovor, než si všimne, že se mi koutky roztahují do úsměvu. Ráda bych řekla, že jsem vůči Theově šarmu naprosto imunní, ale koho chci oblafnout? Neustále spolu flirtujeme, ovšem s vědomím, že to nikdy nezajde dál. Hranice jsem vytyčila už při našem prvním setkání a Theo je posledních několik let respektuje. Vždycky jsem měla přítele a on vždycky měl, no, od dvou do pěti žen najednou.

Nechci, aby si z našeho provokativního popichování něco domýšlel jen kvůli tomu, že jsem zrovna singl. Teď je načase, abych se zase zamilovala sama do sebe, ne do nějakého muže. Což znamená žádné banány – ať už metaforicky, nebo doslovně.

NEJSPÍŠ NENÍ nejlepší nápad googlit si význam slova sukničkář, když žena, se kterou jsem se právě vyspal, je pořád ještě v místnosti. Jasně, netoužím po vážném vztahu, ale to neznamená, že jsem proti lásce nebo tak něco. Prostě mám příliš rád ženské tělo na to, abych se v téhle své životní fázi uvázal jenom k *jednomu*. Nechápejte mě špatně, ženy, se kterými trávím čas, vědí, o co jde. Dávám si pozor, abych nic nesliboval ani v nich nevzbuzoval žádná očekávání a aby bylo jasné, že nemám zájem o nic dlouhodobého nebo smysluplného.

Příliš se soustředím na svou kariéru, než abych se právě teď zabýval vztahovými složitostmi. Chci, aby na mě žena křičela, abych ji ošukal tvrději, než že jdu pozdě na večeři. Jak bych se udržel na špici, kdybych se své práci plně nevěnoval? Chci vyhrát příští mistrovství světa, což nezvládnu, pokud se nebudu soustředit, protože budu muset odepisovat své přítelkyni. Takže láska může prozatím ustoupit chťáci.

Naštěstí Jenna – brunetka, která mě právě vykouřila za použití pohybů, které jsem viděl jenom v pornu – je na stejné vlně jako já. Nejspíš s ní mám ten nejdelší

„vztah“, co jsem kdy zažil, ačkoliv jsme spolu nikdy nedělali nic mimo prostor mé obří postele. Pracuje jako konzultantka, ale jsem na jejím seznamu „úkolů“, kdykoliv se ocitne v Londýně. Několikrát do roka spolu máme úžasný sex a nic víc. Kdyby jen dokázaly být všechny ženy tak bezstarostné jako Jenna.

„Odjíždíš až v úterý, že?“

„Mhmm.“ Už se vrátila do svého pracovního módu a píše na mobilu rychlostí blesku. Na jejím oblečení však není nic profesionálního. Na sobě má těsné kožené kalhoty, které jí objímaly její dokonale tvarované nohy jako druhá kůže, a hedvábnou halenku, na které teď chybí pár knoflíků, jak jsem se ji snažil co nejrychleji svléknout.

„Můžeme před tvým odjezdem zajít na drink nebo tak něco. Jestli chceš,“ dodám rychle.

Odtáhne šedomodré oči od displeje a poprvé za deset minut se na mě vážně soustředí. *Opravdový sukničkář by si nevšímal barvy jejích očí, ne?* „Theo. Jsi zlatíčko, ale nechovej se trapně. Nemusíš mi kupovat drink, aby sis zajistil, že si vrzneš, až budu zase ve městě.“

Hlasitě si odfrknu. Dozvědět se o Jenně něco víc než jméno na Instagramu a příjmení je pro ni už zjevně příliš. *Na krevní skupinu jsem se jí přece neptal.* Mám rád sex s troškou emocionálního propojení – což je možná problém –, ale nakonec sex je prostě sex. Nebudu se s ní dohadovat.

„Můžu ti aspoň objednat taxíka?“

Pohledem se vrátí k telefonu a nazuje si boty. Ces-tou z ložnice prohodí: „Kdepak! Tak zatím, Theo.“

„Ahoj,“ zavolám za ní, ale už je pryč.

Hodím na sebe nějaké oblečení a vydám se na třicetiminutovou jízdu do centrály McAllisteru. První Velká cena se koná až za měsíc, ale majitel stáje, s trefným

jménem William McAllister, trval na tom, abychom se s Blakem dneska zastavili. Kvůli jeho „vzrušujícím“ novinkám jsem musel z Austrálie odletět o týden dřív. Pozitivní přídavná jména nepoužívá příliš často, takže mě to zaujalo, ale zároveň se mám na pozoru.

Na recepci ukážu svoji kartu – jako by mě bezpečáci nepoznali – a vydám se do jídelny pro snídani. Dlouhou chodbu vedoucí do vestibulu lemují fotografie jezdců jak z minulosti, tak ze současnosti. Moje fotka je přímo proti mému tátovi, připadá mi, jako bych se díval sám na sebe za patnáct let. Táta jezdil pro McAllister, dokud pro něho kvůli roztroušené skleróze nebylo řízení nebezpečné, ale snil o tom, že budu závodit za jeho tým. Stáhne se mi žaludek, když přejedu prsty po jeho fotografii. Rychle vyrazím do kavárny, abych se tu nezdržoval a nezřítíl se do králičí nory toho, jak moc mi chybí.

Ve frontě na kafe už stojí prdelka, kterou bych poznal i se zavázanýma očima. Do Josie jsem zakoukaný ode dne, kdy jsem ji poznal. Odolám touze vzít její tváře do dlaní a místo toho jí poklepu na rameno jako gentleman.

„Pěkný den, krásko.“

Josie se okamžitě otočí a její našpulené rtíky vytvoří dokonalé „O“. Dokonce i v šedivém svetru a černých džínách vypadá sexy. Jako by Levi's použili její míry, aby ty kalhoty ušili, protože ji obepínají jako perfektně zabalený dárek.

„Walkere!“ vypískne a přitáhne si mě do jednoho ze svých objetí, kdy mi drtí všechny orgány. „Myslela jsem, že se z Melbourne vrátíš až příští týden. Co tedy děláš?“

„Změna plánu,“ podaří se mi vyhrknout, protože mi vyrazila všechen vzduch z plic.

„Měl jsi mi to říct.“ Pustí mě a upraví si skřípec na blond vlasech. Ne že by mi vadilo tisknout se na její prsa, ale rád se znovu nadechnu. „Mohli jsme natočit to video pro –“

Zasténám a zakryju si uši. „Mohla bys mi aspoň dovolit trošku kofeinu, než mě začneš komandovat?“

Zazpívá úvodní verše písničky „Fuck You“ od Cee Lo Greena. Josiin prapodivný zvyk odpovídat textem písní mi vždycky vykouzlí úsměv na tváři. Nejspíš by mi to nepřipadalo tak rozkošné, kdyby měla hnusný hlas, jenže zpívá natolik slušně, že bych ji při karaoke nevypískal z pódia.

Přestane vyzpěvovat a rychle mě sjede pohledem. „Tak co tady děláš? Máte poradů?“

„Se samotným velkým šéfem,“ prozradím.

Josie zakmitá obočím. „Myslela jsem, že řekneš s Andreasem. Za to, že jsi mu poslal krásný snímek svých koulí a tak podobně.“

„Moje koule *jsou* krásné,“ informuju ji s nemravným zamrknáním. „Můžu ti je ukázat –“

„No podívej, kolik je hodin!“ Josie zvedne ruce, jako by se schovávala před mými slovy. „Jdu pozdě na schůzku!“

Podívám se na hodinky a dojde mi, že to já mám zpoždění. Rychle popadnu čokoládový muffin a matcha latté a vydám se do zasedací místnosti označené jako *Inovativní*. Josie tvrdí, že McAllister musel najmout nějakého motivačního řečníka na houbičkách, když to tu pojmenovával.

Blake už sedí uvnitř. Tmavé vlasy má rozčuchané jako obvykle, takže vypadá, že právě vylezl z postele, ačkoliv už je určitě vzhůru několik hodin.

„Dobré ráno,“ pozdraví mě, než se na mě pozorně zadívá. „Vypadáš, že máš za sebou drsnou noc.“

„Sex byl drsný,“ zamrkám na něj, „ale noc byla skvělá.“

Blake protočí oči, jako by ještě před rokem nedělal to samé, než ho jeho přítelkyně Goldy – to je moje přezdívká pro Ellu – zkontrolovala. Přeju mu to, ale momentálně bych se bez jeho odsuzování obešel.

„Tušíš, o co tady jde?“ zeptá se Blake, když se usadím na volné místo.

Pokrčím rameny. „Ať se propadnu, jestli to vím.“

„Možná nám oznámí, že nebudeme muset chodit na spoustu zatracených večerů se sponzory,“ prohlásí Blake s rozzářenými očima.

Blake nesnáší zdvořilostní tlachání a klábosení, ale Formule 1 je drahá záležitost. Pokud od našich sponzorů čekáme, že vypláznou přes dvě stě milionů liber ročně, abychom mohli závodit, pak musíme hrát jejich hru jako poníci v cirkuse. Nevadí mi na ty akce chodit. Když mi lidi říkají, jak jsem skvělý? Nevidím v tom žádný problém.

Zakousnu se do muffinu a slyšitelně zasténám. *Sakra*. Kdybych se měl rozhodnout mezi tím, jestli si zopakuju kouření z dnešního rána, nebo si dám tenhle muffin, vybral bych si muffin. Nic proti Jenně, jenom je fakt dobřej.

„Dáš si?“ zeptám se Blakea a setřesu drobečky z kalhot. „Je vážně super.“

Zavrtí hlavou. „Už jsem jedl, ale díky.“

Odolám touze zeptat se ho, jestli si dal k snídani svoji přítelkyni. Blakeův smysl pro humor mi tak docela neumožňuje dělat si legraci z jeho a Goldy.

„Jak chceš,“ pokrčím rameny.

Když se dveře otevřou, očekávám, že vejde William, ale dovnitř kupodivu vtancuje muž, který kdysi vyhrožoval, že mi zničí život. Kousek čokolády mi zaskočí

do druhé trubice a já se rozkašlu. Podle toho, jak chrchlám, to vypadá, jako bych prokouřil třicet let.

Co tady k čertu pohledává James Avery?

„Jsi v pohodě, kámo?“ zeptá se Blake a napůl se zvedne ze židle. Ví, že umí Heimlichův chvat, ale zlomil by mi žebra, kdyby to zkusil. Zvednu ruku a zarazím ho.

„Jenom mi zaskočilo,“ vyrazím ze sebe. „O nic nejde.“

Chvilí mi trvá, než se dokážu znovu pořádně nadechnout. Což je slabé slovo vzhledem k tomu, že skoro hyperventiluju. Averyho jsem neviděl pár let. Má teď menší pivní pupek, ale jinak vypadá stejně – jako pytel sraček s ušima a očima. Nepřítomně se dotknu levého obočí. Drobná jizva, která ho protíná, je památka na starého dobrého Averyho. Na část života, na kterou bych raději zapomněl.

„Theo, Blakeu,“ objeví se nakonec William. „Seznamte se s Jamesem Averym.“

Když slyším jeho jméno vyslovené nahlas, žaludek mi vypadne ze zadku, prolétne podlahou a skončí až v hlubinách pekla. Přesně tam uchovávám všechny svoje vzpomínky na tohohle šmejda.

Blake vstane a napřáhne ruku. „Rád vás poznávám.“

„Já taky, Blakeu,“ řekne James a zapumpuje Blakeovou rukou. „Nemůžu uvěřit, že mi trvalo tak dlouho, než jsem se setkal s legendou Formule 1.“

Má si Blake vytáhnout péro, aby mu ho mohl vykouřit?

Blake jeho poznámku přejde, jako by o nic nešlo, že se stal šestkrát mistrem světa. Právě proto se o jeho biografii mluví po celém městě – ne, to škrtněte, po celém *světě*. Slavnostní vydání se koná za pár týdnů, a přestože kniha ještě ani nevyšla, stala se

tématem mnoha rozhovorů. *Blake tohle. Blake tamto.* Stáj McAllister má dva jezdce, ale zjevně jenom jeden z nich je právě teď v kurzu.

„Walkere,“ řekne stroze, rty sevřené, jako by se mu z mého příjmení dělalo zle. „Dlouho jsme se neviděli.“

Ne dostatečně.

Přikývnu a zamumlám: „Avery.“

Blake mě pozoruje a snaží se odhadnout, co se to sakra děje. Naneštěstí máme publikum a stejně bych potřeboval přibližně šest nepřerušovaných hodin, abych mu to vysvětlil. William a Avery se posadí proti Blakeovi a mně. Když William spustí, rychle začne být jasné, o co mu jde. Nejsem věřící, ale modlím se k bohu, abych se mýlil.

Moje modlitby zůstanou nevyslyšené.

Ukáže se, že jsem měl spíš uzavřít smlouvu s ďáblem.

POTŘETÍ V ŘADĚ někdo zaklepe na dveře koupelny. Připadá mi, jako by mi do lebky bušila sbíječka a tancovala při tom čaču. Copak neslyší, že se zbavuju obsahu svého žaludku? *Nezdvořáci.*

„To jsem já, Blake,“ ozve se za dveřmi známý hlas.

Jako bych ho po dvaceti letech přátelství nepoznal.

„Jsem poněkud zaneprázdněný,“ zavolám zesláble. Myslel jsem, že jsem se zvracením skončil, ale pak mi dojde, že se choulím *na podlaze koupelny* s tváří jen pár centimetrů od sedátka záchodu, na kterém sedávají *chlupaté zadky*. „Nebo to není dostatečně jasné?“

Vydám přehnaný dávivý zvuk a vsugeruju mu, aby mě nechal na pokoji. Chybí mi starý Blake, který by mi prostě koupil pivo a nechal mě utápět se v mlčení. Jenže zkrocený Blake má *pocity*.

„Otevři ty zpropadené dveře, než je vykopnu,“ zavřítí.

Tak fajn, občas má pocity.

Přikrčím se při zvuku jeho hlasu. Každý pes by z něho okamžitě schoval ocas mezi nohy. Vzhledem k tomu, že Blake už svojí horkokrevností způsobil McAllisteru škody za tisíce dolarů, o jeho hrozbě nepochybují.

Spláchnu, načež vstanu a otevřu. Blake vmáčkne svou impozantní postavu do malé škvírky, na kterou jsem pootevřel. Teď je mi zle a k tomu mám ještě klaustrofobii. *Paráda.*

„O co sakra šlo?“ zeptá se a zabodne mi prst do pevné hrudi.

„Co myslíš?“

Přimhouří na mě tmavé oči a netváří se pobaveně. „Dovol mi, abych ti to celé zopakoval. William říká: ‚S radostí vám chci oznámit, že James je naším novým výkonným ředitelem. Chtěli jsme vás představit, než vydáme oficiální tiskové prohlášení.‘ Já pak pronesu: ‚Vítejte v týmu.‘ A ty jsi pak na stůl vyhodil matchu a polovinu snědeného muffinu.“

Jestli Blake někdy skončí se závoděním, bez problémů se s tímhle představením užíví v Hollywoodu. Možná je to další Bradley Cooper.

Hlasitě si povzdechnu. „Proč se mě ptáš, o co šlo, když to *zjevně* dobře chápeš?“

Prohrábne si vlasy a mračí se na mě. „Už se přestaň chovat jako kretén?“

„Vadí ti, že pro jednu nejsi ten největší kretén v místnosti?“ vyštěknu. V hlavě mi buší a s radostí bych se bavil doslova o čemkoliv kromě *tohohle*. Když si všimnu, jak Blakeovi cuká v čelisti, na chvíli se obávám o své bezpečí.

„Tak ven s tím, Walkere.“ Po chvíli si povzdechne.
„Co se děje?“

Vyhrknu, jako bych strhával náplast: „James Avery mě chce zavraždit.“

Jinak tichou místnost naplní Blakeův hluboký smích. Myslí si, že žertuju. Kéž by to tak bylo.

„Myslím to vážně, Hollisi,“ řeknu nervózně. „Vyhrožoval mi, že mě zabije.“

Vlastně dokonce několikrát.

Když se konečně uklidní, nakloní hlavu na stranu a svraští obočí. „Fajn, tak mi to vysvětli. Proč tě chce zabít, Theo?“

„Scházel jsem se s někým, koho zná... a řekněme jen, že to nedopadlo moc dobře.“

Nezmíním se, že ta osoba byla čirou náhodou jeho dcera Christina. Na tohle období svého života nerad vzpomínám, protože se kolem mě pokaždé omotá vina jako hnusná šála. Proto jsem Blakeovi nikdy neřekl, co se s ní stalo.

S Christinou Averyovou jsme nebyli na stejné stránce. K čertu, dokonce jsme ani nečetli tu samou knížku. Ona hltala romantárnu od Nicholase Sparkse a já poslouchal audioknihy od Stephena Kinga. To kvůli ní si u každé ženy, se kterou spím, třikrát ověřím, že netouží po ničem vážném.

Opře se o dveře a zhluboka si povzdechne. „Myslíš, že tě kvůli tomu nesnáší?“

„Ano,“ potvrdím bez zaváhání. Samozřejmě že mě nesnáší. Nejenže jsem ošukal jeho dceru, ale ještě jsem jí zlomil srdce.

„Fajn, no, ředitel přece nejedí na všechny Velké ceny. Sejde z očí, sejde z mysli, znáš to? Neměl by ti působit velké potíže.“

Kéž by to bylo tak jednoduché.

„Smlouva mi vyprší na konci sezony,“ připomenu mu s napjatým úsměvem.

Až doteď jsem nad tím moc nepřemýšlel. Od chvíle, kdy mě získali, jsem McAllisteru přinášel dostatek vítězství a bodů. K čertu, vyhrál jsem s nimi dvě mistrovství světa. Jenže teď má nový výkonný ředitel, který kdysi slíbil, že mi zničí život, stejně jako jsem ho já zničil jeho dceři, rozhodovat o tom, jestli mi obnoví kontrakt, nebo ne. A vsadím se, že se bude tvrdě zasa-
zovat o to, aby mi ho *neobnovili*.

„Sakra, Walkere,“ zakleje.

„Proč si myslíš, že jsem právě strávil dvacet minut na podlaze koupelny, kámo?“

Líbí se mi být tvrdý jako skála, ale ne trčet mezi dvěma skalami.

„Jak moc zlé to je na stupnici od jedné do deseti?“ nadhodí s napnutou čelistí. „Sedm? Osm?“

Na chvíli se nad tím zamyslím. „Nejspíš třináct.“

Blake praští pěstí do dveří. Drsný zvuk se odrazí od kachlíčkové podlahy a mě překvapí, že se dřevo nerozletí na cucky. Nebo že si Blake nezlomí ruku.

Příliš tvrdě jsem dřel, abych se dostal až sem, takže Averymu nedovolím, aby to zničil. U McAllisteru jste ti nejlepší a všichni to vědí. Nemůžou na vás zapomenout, ale mohou vás nahradit, což ani omylem nedovolím. Jenom musím dokázat, že si svoje místo tady zasloužím. Protože si ho zasloužím. Táta to věděl a já to vím taky.

ZÁVODNÍ VÍKENDY Blakea a Thea jsou naplánované do poslední minuty. Tiskové konference, strategické porady s vedením týmu, čas strávený v depu, tréninky, rozhovory s médii, setkání s fanoušky. Pokud se něco zpozdí nebo se musí přesunout, celý program se rozpadne.

Proto se zoufale snažím, aby zajeli do správných kolejí, zatímco natáčíme obsah pro náš youtubový kanál. Nechci, aby Blake přišel kvůli mně pozdě na rozhovor nebo aby se Theo nestihl pozdravit s diváky. Nebo, bůh odpusť, že by přišli pozdě na oběd, což je jediná volná hodina, kterou mají sami pro sebe, aby upustili páru. Vzhledem k Theově roztržitosti a Blakeově nabručenosti si vždycky naplánuju časovou rezervu.

„Jmenujte dvě největší šikany v Monze,“ zeptám se potřetí v řadě. Ani se nesnažím skrýt v hlase podrážděnost. Obvykle jeden z kluků vysvětlí, co je to šikana – těsný sled zatáček ve střídajícím se směru –, ale bude zázrak, jestli je k tomu vůbec přiměřu.

Ani jeden mi neodpoví. Probírají výkon jednoho z jezdců během tréninkového dne. Přistoupím ke stolu

před jejich židlemi a praštím do bzučáku, který na něm leží. Když uslyší hlasitý zvuk, oba zmlknou. *Konečně.* Já jsem jeden z mála lidí, kteří mají s Blakem a Theem dlouhodobě trpělivost, a proto všechno natáčím na video.

„Když jsem si teď získala vaši pozornost,“ prohlásím sladce a položím si ruce v bok. „Mohl by některý z vás jmenovat dvě šikany ve Velké ceně v Monze?“

Blake praští do bzučáku, než Theo vůbec otázku zaregistruje. Blake ani omylem netuší, jak se ty šikany jmenují. Většina jezdců se orientuje na okruhu podle čísel – druhá šikana, třetí rovinka, první zatáčka. Theo je jeden z mála závodníků, který zná skutečné názvy. Je to poměrně působivé.

Mávnou rukou na Blakea, aby odpověděl. „Fajn, takže nejdřív máme první šikanu, což je...“ Hlas se mu vytratí, jak se snaží vymyslet odpověď.

„Variante del Rettifilo,“ dodá Theo. Ani se nesnaží skrýt radost z toho, že má navrch. Možná jsou nejlepší kámoši, ale pokud se naskytne šance toho druhého trumfnout nebo zastínit, tak jí využijí.

„Což jsem se chystal říct, kdybys mi dal na odpověď víc než pět vteřin.“ Blake přimhouří na svého parťáka oči. „A tvůj italský přízvuk je příšerný.“

Theo pokrčí rameny. „Druhá šikana se označuje jako Variante Ascari, ačkoliv to taky určitě víš, že jo, Blakeu?“

„Odprejskni,“ opáčí Blake se zakaboněným výrazem.

Zasténám do dlaní. Jestli to bude takhle pokračovat, strávíme tu celé odpoledne. Theo s Blakem se pustí do vzrušené diskuze o tom, jak se označují šikany na dalších tratích Velké ceny, a tak vytáhnou mobil a mezitím odpovím na pár e-mailů.

Žaludek se mi stáhne, když spatřím novou textovku od Andrewa.

ANDREW CAFFREY

Ahoj! Jen jsem chtěl popřát hodně štěstí při první Velké ceně.

Čí bývalý přítel je milý na svoji ex, která se s ním po dva a půl letech vztahu zničehonic rozejde? Přece ten můj. Vína mě zaplaví jako příbojová vlna. Problém spočívá v tom, že Andrew neudělal nic špatně. Nepodvedl mě, nijak mě netýral, nehádali jsme se tak, že bychom se navzájem ničili.

Jenom jsem prostě nedokázala být ve vztahu, kde jsem nemohla žít vlastní život. Tolik jsem se soustředila na nás, že jsem přestala poslouchat své potřeby a zaměřila se jen na ty jeho. Netušila jsem, jak být nezávislá a přitom si dovolit záviset na něm. Zapomněla jsem, kdo *jsem*.

Prsty se mi vznášejí nad displejem, zatímco zvažuju, jestli mu mám odpovédět. Provinilost vyhraje, a tak vyřukám rychlou zprávu.

JOSIE BANCROFTOVÁ

Díky. Vážím si toho!

„Jos.“ Theův hlas mě vytrhne ze zamyšlení. Ohlédnou se ve chvíli, kdy se zakloní na židli tak, že se mu okraj trička nadzvedne a odhalí opálené břicho. „Vypadáš vystresovaně.“

Vsunu mobil do zadní kapsy a nasadím veselý výraz. „Všechno v pohodě, zlato.“

Theo po mně střelí úsměvem filmové hvězdy. „Už jsem ti to nabízel a klidně to zopakuju, ale jsem víc

než ochotný ulevit ti od toho stresu starou dobrou šu—“

Zmlkne, když mu Blake vlepí pohlavek. Jsem jedináček, ale kdybych měla někdy staršího bráchu, chtěla bych, aby to byl Blake. Je příšerně ochranný. Cením si toho, ačkoliv muži v okruhu tří metrů od Elly z toho nejspíš příliš nadšení nejsou.

„To se nestane, Walkere.“ Zasměju se a ignoruju, jak se mu svaly na pažích napínají proti tričku. „Nehodlám se s nikým emocionálně zaplést, pěkně děkuju.“

„Emocionálně?“ Theo se rozesměje tak, až mi naskočí husí kůže. „Nabízím ti jenom orgasmy, zlatíčko. Čirý, nezávazný sex. To ti může Theo Walker slíbit.“

Blake hlasitě zasténá a položí si hlavu na stůl. „Já ti slibuju, že ti jednu vrazím, jestli zatraceně nesklapneš.“

Theo znechuceně stáhne tvář. „Kámo, víš, kolik je na tom stole bakterií? Máš vůbec ponětí, kdy to tu naposledy uklízeli? Nejspíš v devadesátkách.“

Na někoho, kdo se vyspal s polovinou ženské populace, se překvapivě bojí bacilů. Do oběda zbývá jen tři čtvrtě hodiny a fakt, že se Theo chová jako ministr zdravotnictví, nám moc nepomáhá.

„Soustřed' se, prosím,“ řeknu a lusknou prsty jako produkční muzikálu. „Další otázka.“

Pracujeme, dokud se neobjeví moje kolegyně Wes. Odbarvené blond vlasy má svázané do dvou drdůlků a lícní kosti poseté pihami. Blake se na mě zamračí, jako bych ho zradila, když jsem jí dovolila vstoupit do místnosti. Wes je úžasná, ale po loňském nepříliš zábavném incidentu sestávajícím z vybuchlé plechovky LaCroix, německé klobásy a fráze „d'ábelské dvojče“ se spolu ti dva raději moc nestýkají.

Ignoruju ho a uvítám ji vřelým úsměvem. „Ahoj, Wes.“

„Ello,“ odvětlí. Díky essexskému přízvuku má její melodický hlas jemnou kadenci. „Jak to jde?“

„Hm, prostě skvěle.“ Podívám se ke dveřím, kde se Theo s Blakem postrkují, aby se dostali první do jídelny. „Jak dopadla porada?“

„No, konala se v *Týmové spolupráci*, což mluví za vše.“ Wes si odfrkne a protočí modré oči. „Viděla jsi příspěvek na TikToku od AlphaVite?“

„Jo.“ Smutně si povzdechnu a pak zamíříme na oběd. „Je z toho virál.“

Pokud zním zahořkle, tak proto, že jsem. Možná jsem McAllisteru získala loni na TikToku přes pětadvacet milionů zhlédnutí, jenže pak mi bylo řečeno, že bychom měli soustředit naši energii a rozpočet na jiné platformy. Vedení prostě vidí jenom čísla, a ta jsou právě teď skvělá. Není třeba řešit něco, co není rozbité, a takové ty kecy. Kdyby Thomas Edison neexperimentoval s uhlíkovými vlákny, pořád bychom místo žárovek používali svíčky. Ale co já vím, že?

„Znamená to jen to, že musíme makat tvrději, abychom posouvali naše hranice,“ papouškuje motto McAllisteru. „Ačkoliv já si tak akorát bodnu propisku do oka, jestli to Rhys ještě jednou zopakuje.“

Zazubím se na ni, načež vejдемe do jídelny. Téměř každé místo zabírá někdo v třešňově červených barvách McAllisteru. Všichni se hlasitě překřikují. Jediný člověk, který má na sobě modrou, vyčnívá jako pěst na oko – hlavně proto, že se jeho tričko vychloubá logem s bleskem stáje AlphaVite, jednoho z největších konkurentů McAllisteru.

„Zabereš stůl?“ požádám Wes a kývnu ke dveřím do depa. „Jenom někoho pozdravím.“

Propletu se mezi inženýry a mechaniky s tácy plnými sendvičů a salátů a příkladu se k Lucasovi.

„Zkoumáš nepřátelské území?“ popíchnu ho.

Blake, Theo a Lucas Adler jsou jako tři mušketýři, což je jediný důvod, proč z jeho přítomnosti tady ostatní nešílí. Nikdo ani nehne brvou, když si to sem nakráčí za svými přáteli. Na druhé straně kdyby se tu objevil Harry Thompson, jezdec Everestu – což je další špičková stáj Formule 1 – měli bychom důvod k obavám.

„Jé, moje oblíbená zaměstnankyně McAllisteru.“ Lucasovy olivově zelené oči se rozzáří radostí. „Jenom to neříkej Blbému a Blbějšímu.“

Zasměju se jeho přezdívkám pro jezdce renomované stáje a přitáhnu si ho v rychlém objetí. „Jaká byla zimní přestávka? Byl jsi v Bostonu, že jo?“

Slovo „Boston“ mi vyklouzne ze rtů, než se stihnu zarazit.

Uchechtne se a rukou s prstenem si prohrábne špinavé blond kudrny, které jsou až nechutně dokonale husté. „Na chvilku, ale pak jsem vyrazil do Monaka. Jak se máš? Blake říkal, že jsi pomáhala Elle s jejím podcastem.“

„Mhmm. Byla to legrace. Vlastně jsem se při práci už dlouho takhle nebavila.“ Tváře mi při tom přiznání zrudnou. „Ne že by práce pro McAllister nebyla legrace, ale Blake a Theo jsou jako opilá batolata, která potřebují neustálou péči a pozornost. Což je trošičku vyčerpávající, víš?“

Lucas se uchechtne, načež usrkne vody. „Hm, já vím. Theo mi volal ve tři ráno kvůli pastilkám na trávení, protože na večírku spořádal příliš mnoho krevetových koktejlů.“

Jo. To je pro něj typické. Protočím oči nad Theovou předvídatelností. „Cpe se, jako by v životě neviděl jídlo. Netuším, kolikrát jsem mu už připomněla, že jeho pusa není vysavač.“

„Prostě Theo,“ prohlásí Lucas. „Je... no, to je pro něj typické.“

„Amen.“ Ťuknu lahví vody s logem McAllisteru o jeho alphavitskou. „Ale jo, je fajn změnit pár věcí. O tvém milovaném baseballu jsem se dozvěděla víc, než jsem kdy chtěla, ale snad to přežiju.“

„Máš zájem o práci na volné noze?“ zeptá se Lucas s nakloněnou hlavou. „Jeden kámoš hledá marketingovou konzultantku. Můžu se o tobě zmínit, jestli chceš.“

„Ach,“ vyhrknu ohromeně. „Ehm... možná? Vlastně jsem o tom nad rámec *Kafíčka se šampiony* nepřemýšlela. A podcast není technicky vzato práce, protože za to nic nedostávám. Ne že mi Ella nezaplatí, trvá na tom, ale já nebudu vydělávat na tom, že jí pomáhám s něčím, co mě opravdu baví, víš? Chci, aby měla úspěch. Může mi zaplatit ve zmrzlině nebo v ledovém kafi. Jsem lehká holka. Nemyslím sexuálně. Chci říct, už jsem měla úlety na jednu noc, ale nevylepju inzeráty s mýma prsama. I když nesoudím nikoho, kdo to dělá nebo chce udělat. Svobodu bradavkám, že? Já, ehm... myslela jsem lehká, jako že je snadné se mnou vyjít.“

Ostře vydechnu, abych popadla dech. „A teď hned sklapnu. Díky, že ses účastnil mojí vzdělávací přednášky.“

Láskyplně se usměje a přejde tím moje ponížení. „Teda, tvoje sáhodlouhé úvahy mi moc chyběly, Jos. Dám ti vědět, až začne někoho vážně hledat. Já –“

Hlas se mu vytratí a já sleduju jeho pohled k Theoovi a Blakeovi, kteří právě vešli do jídelny. Theo opakovane mlátí Blakea do paže plechovkou Pringles s příchutí zakysané smetany a jarní cibulky... ve které má strčenou ruku.

Sezona může začít.

BODY, STUPNĚ vítězů a kundičky. Co víc si může jezdec Formule 1 přát? No, kromě všech těch dalších věcí u McAllisteru. Čeká nás teprve první Velká cena sezony, ale já si nejspíš budu muset pořídit potápěčské vybavení, protože se ve všech třech věcech budu topit.

Když nakráčím do depa, uvítá mě zvuk kovu narážejícího na kov, vrnicích motorů a mechaniků tlačících se jeden přes druhého. Jdu pozdě na schůzku s několika závodními inženýry, ale chvíli jsem tu nebyl, tak se chci se všemi pořádně přivítat. *Dobrý dojem vydrží nejdéle*. Tak to vždycky říkal táta. Když si lidi představí McAllister, myslí na mě a Blakea, ale ve skutečnosti bychom nebyli nic bez mechaniků, inženýrů a bezpočtu zaměstnanců, kteří neúnavně pracují, aby nám vytunili naše vozy.

„Walkere!“

Z toho hlasu mi přejede mráz po zádech. Na chvíli uvažuji, že budu předstírat, že jsem ho neslyšel. Podařilo se mi Averymu vyhýbat celý víkend, ale štěstí mi zjevně došlo. Stojí přede mnou, než stihnu

vymyslet únikový plán. Látka trička McAllisteru se mu napíná přes břicho. Na krku mu pulzují žíly, jako by se chystaly vybuchnout jako gejzír.

„Zdravím,“ prohodím neutrálně. „Jak se vede?“

Naskočí mi husí kůže, když mě sjede pohledem. S vyceněnými zuby a svráštělým čelem vypadá jako rozezlený buldok. „Dopoledne jsem si procházel statistiky jezdců a nemůžu říct, že by mě překvapilo to, co jsem viděl. Zdá se, že Blake tě předčí úplně ve všem, ve vítězstvích, bodech i získaných sponzorrech. Někdo by řekl, že úspěch McAllisteru plně závisí na něm.“

Všechny svaly v těle se mi napnou. Jsem zvyklý na to, že nás s Blakem lidi štvou proti sobě. Ve Formuli 1 je váš týmový parták zároveň vaším největším rivalem. Spolupracujete, abyste vyhráli Mistrovství světa konstruktérů, ale při boji o titul mistra světa jste konkurenti. Přestože jsem ale zvyklý, že mě s ním srovnávají, nemusí se mi to líbit, zvlášť od Averyho.

„Někdo by taky řekl, že bez mých bodů a agresivní defenzivní techniky by McAllister nebyl tam, kde teď je.“

„Mým úkolem není bránit tvoje závodění,“ ušklíbne se. „Musím dělat to, co je správné pro celý tým. Tvůj táta byl sice legenda téhle stáje, ale to neznamená, že jí je i jeho syn.“

Podlomí se pode mnou kolena, zatímco bojuju s touhou po něm skočit a vymlátit z něj duši. Zasáhnout ho tak tvrdě, že bych ho poslal celou cestu zpátky do Milána a daleko ode mě a McAllisteru. Nestojím ale o další roztržené obočí a monokl. Jsem milenec, ne rváč. Pravda, v tom je zřejmě ten problém. Právě proto to před těmi lety vypadalo, že se do mě pustil zatracený boxer, a ne chlap ve středním věku.

„Už *nikdy* se neopovažujte mluvit o mém tátovi,“ vyštěknu. „Měl byste kliku, kdybyste byl aspoň ze čtvrtiny takový chlap jako on.“

Zíráme na sebe a pomalu se hodnotíme. Chápu, proč mě nesnáší? Jasně. Na jeho místě bych se taky neměl rád, ale minulost nezměním.

„Hm, mám to ale štěstí.“ Přistoupí ke mně o krok blíž a já ucítím jeho kořenitou kolínskou. „Ale jen proto, že vím, že tohle je poslední sezona, kdy se s tebou musí McAllister otravovat.“

A s tím odejde terorizovat někoho jiného. *Kurva*. To snad nemůže, ne? Zhluboka vydechnu a veškeré myšlenky na Averyho zasunu do kouta označeného „kvůli tomuhle panikař až později“. Během závodního víkendu se nesmím rozptylovat, a tak se soustředím na dech a rozběhnu se do zasedačky v depu. Trošku jsem zapátral a zjistil, že se Avery účastní jen několika z dvaadvaceti závodů téhle sezony, takže se mu většinou budu moct vyhýbat. Musím se jenom držet při zemi. Což by bylo mnohem jednodušší, kdybych si neliboval v tom být středem pozornosti.

KDYŽ RUSSELL vtrhne do mého apartmá, křičím právě do mikrofonu ve sluchátkách. Oči upírám na obrazovku a zoufale se snažím najít způsob, jak tuhle hru zachránit. Je to marné. Mého „partáka“ neustále zabíjejí, zatímco se snaží nabít bouchačku. *Call of Duty: Black Ops 4* není taková zábava, když musíte hrát se zelenáči.

„Hra je díky tobě v háji,“ zavrčím do mikrofonu, načež vypnu Xbox. Hraní her je můj způsob, jak se uvolnit před závodem, ale připadá mi, že je každý centimetr mého těla našponovaný. Naštěstí hru nestreamuju

na Twitchi, což dělám několikrát do týdne. Moji sledující tak nezjistí, jakou mám mizernou náladu.

Opřu se o polstrovaný gauč v mém apartmá a zavřu oči. Možná bych si měl zacvičit jógu nebo si zameditovat nebo tak něco. Russell zakašle pro případ, že bych nějak přehlédl jeho svalnatou postavu blokující veškeré přímé světlo dopadající sem oknem.

Pomalů otevřu oči a povzdechnu si. „Ano?“

„Kdy jsi naposledy jedl, Theo?“ Přimhouří na mě svoje mechově zelené oči.

„Nejspíš když sis ho naposledy honil.“ Podrbu se na čele, načež se zazubím. „Takže někdy včera v noci?“

Russella znám celé roky. Jeho tchánovi patří Pegasus, jinak známý jako můj největší – a nejoblíbenější – sponzor. Bez jejich podpory a pomoci na začátku mé kariéry bych dneska nebyl tam, kde jsem. Když jsem dosáhl snu každého juniorského jezdce tím, že jsem podepsal smlouvu se stájí Formule 1, přivedl jsem si s sebou Russella jako svého výkonnostního trenéra. Díky našemu dlouhodobému pracovnímu a osobnímu vztahu ho můj drsný jazyk nerozhodí a nehne ani brvou. Když jsem mu vyprávěl o tom, jak jsem si při sexu popálil koule o koberec, zeptal se jenom, jestli nepotřebuju mastičku. Musím mít ale zároveň i nějaké dobré kvality, protože jsem kmotrem jeho dcery Rosalie.

„Závod začíná za pár hodin,“ připomene mi a ignoruje moji poznámku. „Musíš něco sníst, protože po tiskovce už budeš muset zamířit do boxu.“

„Hm.“ Uchechnu se. „Proto mám za chvíli tu tiskovku. Myslel jsem, že budeme probírat počasí nad Baltem.“

Na stole zahlédnu tác s jídlem – omeleta z bílků s červenou paprikou, špenátem, fetou, slaninou a anglický

muffin s marmeládou z hroznového vína bez pecek. Potichu zapískám. „Co bych si bez tebe počal, Russy?“

„Umřel hladý,“ odtuší a vytáhne si židli, aby se posadil.

Oba víme, že má pravdu. Russellovým úkolem je dohlížet na můj stravovací plán. Nemluvě o mém denním režimu, osobních organizačních záležitostech, spánkovém rytmu, cestovních plánech a skoro všem dalším. Když zkombinujete osobního asistenta, fyzioterapeuta, důvěrníka a přítele, dostanete Russella.

„No, tak na zdraví, kamaráde.“ Strčím si do pusy kousek slaniny a vychutnávám si její chuť. Pálí na jazyku, ale rozkoušu ji. „Vážím si toho.“

Ignoruje moje poděkování a vrhne se na program zbytku dne. Vytěsním ho, protože vím, že mi bude stejnou řeč opakovat každou hodinu až do večera.

„Potkal jsem Averyho,“ prohlásí a vytrhne mě z omámení.

Russell by pro moji duševní kondici udělal cokoli a ví, jak mě ta záležitost s Jamesem Averym užírá. Patří k jedněm z mála lidí, kterým jsem se se vším svěřil.

„Už chápeš, co tím myslím, když tvrdím, že je to dítě lásky Stalina a Mussoliniho?“ V ústech ucítím hořkou pachut'. „Je to kretén.“

„To teda je,“ souhlasí Russell, „ale musí mít dobrou pracovní morálku, jestli ho McAllister najal.“

Něco si zamumlám pod vousy. Víím, že je Avery ve své práci dobrý. Když jsem žil v Miláně a závodil pro Ithacu, James vedl významné hedgeové fondy. Od té doby vystřídal několik dalších prominentních míst, takže je jasné, že má dostatek zkušeností i znalostí. *Bohužel.*

Na Formuli 1 mu ovšem nezáleží – jde mu jenom o prachy. Vzhledem k tomu, že si McAllister vysloužil

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Rozpaluješ mě.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.